

[Lone Dybkjær]

net indse, at det var tåbeligt af dem at stille et sådant forslag. Det er naturligvis begrundelsen for, at heller ikke det radikale venstre stiller et ændringsforslag om, at der skal være voldgift på dette område.

Når vi er ret sikre på, at det vil koste så meget mere, så er det, fordi vi kender de lønkrav, der er stillet af teleteknikerne, det er knap 30 pct. af lønsummen, af radiotelegrafisterne, det er godt 17 pct. af lønsummen, og af radiosondepersonalet, det er godt 20 pct. af lønsummen. Derfor kan man være fuldstændig overbevist om, at hvis man skulle have i en voldgiftsafgørelse, så ville den ligge klart over de 5,5 pct.

Vi havde også en voldgiftsafgørelse i 1977, hvor lønningerne blev fastsat af et paritetisk nævn. Der voksede lønforskellene mellem det hjemmehørende og det ikke-hjemmehørende mandskab imidlertid inden for overenskomsterne under dette paritetisk sammensatte nævn. Det er en udvikling, der går imod det, folketinget i øvrigt har vedtaget i 1971, nemlig at man skal tilnærme det hjemmehørende og det ikke-hjemmehørende personales lønninger til hinanden.

Når det er sagt, vil jeg godt sige, at også jeg finder sagen kompliceret. Jeg finder det kompliceret, at man fastsætter en procentsats i et lovforslag, men jeg har på den anden side ikke kunnet se andre muligheder. Jeg finder også sagen kompliceret, fordi vi har et offentligt aftalenævn, som på en måde sidder med ansvaret for personale, der er ansat af den danske stat. Det er klart. Så kan man diskutere, om det offentlige aftalenævn var en god idé. Det skal jeg ikke begynde på her, for det mener jeg ikke er rimeligt. Det her forslag kunne godt føre til, at man diskuterede det, men det har ikke noget med dette forslag at gøre, og jeg mener ikke, at man skal tage en principiel diskussion om den grønlandske ansvarsfordeling og opgavefordeling og alt muligt andet i anledning af et lovforslag om forlængelse af overenskomster.

Jeg mener, at vi er nødt til at gribe ind nu, hvad det konservative folkeparti også mener. Det fremgår af betænkningen, om end det var noget vanskeligt at finde frem til det på grund af fru Grethe Fenger Møllers tale heroppe. Vi er nødt til at gribe ind af hensyn til det grønlandske samfund. Det er og bliver den eneste begrundelse for, at vi griber ind, og så må vi finde den mindst skadelige løs-

ning, for den bedste løsning eksisterer ikke, og det her mener vi er den mindst skadelige løsning.

(Kort bemærkning).

Grethe Fenger Møller (KF):

Jeg er da enig med fru Lone Dybkjær i, at vi må gribe ind af hensyn til det grønlandske samfund, men det er jo ikke det, uenigheden går på – den går på midlerne. Jeg mener også, at sagen er kompliceret, fordi der både er tale om grønlandske forhold, som vi måske ikke kender så godt til i arbejdsmarkedsudvalget, og om et almindeligt arbejdsmarkeds spørgsmål, hvor det er usædvanligt, at vi fastsætter en beløbsramme. Det har vi altså haft vanskeligt ved at acceptere, men vi har under hensyn til de almindelige samfundsinteresser måttet acceptere det.

Fru Lone Dybkjær ved godt, at mange partier, inklusive hendes eget, stiller ændringsforslag, fordi man derved ønsker at udtrykke sin principielle opfattelse af nogle ting, men man kan altså i visse situationer sige: o.k., det gør vi ikke.

Vi ved ikke noget om, hvad det ville have kostet, hvis vi havde fået et paritetisk sammensat nævn. Vi kan regne ud, hvad det koster, når man laver en beløbsramme på 5,5 pct., men det er jo ikke sikkert, at det ville have givet løstigninger på det, organisationerne havde ønsket: op til 20-30 pct. Det kunne jo være, at man var blevet enige om en mindre ramme. Det er jo umuligt at få det belyst, for ingen af os kan gøre det. Grønlandsministeren vil heller ikke være i stand til at svare på det, idet det er et forhandlings spørgsmål og i sidste instans noget, der skal afgøres af en opmand, så det vil være et skud i tågen. Det er ikke sikkert, at det, selv om man havde lavet en 1977-model i dag, i 1981-situationen ville være endt med samme økonomiske resultat som i 1977.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Hvis kravene fra organisationerne er et sted mellem 20 og 30 pct., og hvis statens udspil er nogle få pct., så tror jeg, at selv fru Grethe Fenger Møller må indrømme, at sandsynligheden for, at et paritetisk sammensat nævn ville nå frem til 5,5 pct., er ret rin-